

พิมพ์ครั้งที่ 2

จำแลงรัก

เล่ห์พิศवास

เอริน เจน

จู่ๆ ชีวิตของเราจึง แปรผันตันทกกลับตาลปัตรไปหมด
ผู้ชายชื่อคลีฟที่เธอหลงรักแต่งงานแล้วและมีลูกที่น่ารักถึง
สองคน นอกจากนั้นเธอยังจับได้ว่าพี่สาวเป็นจอมโกหก
เบลล่าตกปากรับคำให้เธอไปเล่นละครเป็นคู่หมั้นของ
เซเวโร่ คาร์เตอร์ในเช้าตรู่ซึ่งชาวอูรุกวัย เพื่อแลกกับเงินหนึ่ง
หมื่นปอนด์ เธอไม่เคยเต็มใจแต่สุดท้ายก็จำต้องรับกรรมแทน
พี่สาว

แต่แล้ววันดีคืนดีเมื่อได้รู้ว่าเซเวโร่กำลังตก حب เธอ
กลับตัดสินใจยื่นหยัดเพื่อช่วยเหลือเขา เซเวโร่รู้สึกประทับใจ
ไม่น้อยที่เธอไม่ได้เห็นแก่เงิน แต่กลับมอบความรักให้ด้วย
หัวใจบริสุทธิ์ ไม่ต่างจากเขาซึ่งก็หลงรักเธออย่างหมดหัวใจ
ตั้งแต่แรกเห็นเช่นเดียวกัน

จำแลงรัก เล่ห์พิศवास

โดย เอริน เจน

ราคา 149 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดย วาวบุ๊กส์

จัดทำและจัดจำหน่ายโดย วาวบุ๊กส์

117/30 หมู่ 5 ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170

โทร.02-800-2568 แฟกซ์ 02-800-2569 (24 ชั่วโมง)

มือถือ.061-6359261 ID LINE : JBPUB999

Email : wowowbooks@gmail.com

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เอริน เจน

จำแลงรัก เล่ห์พิศवास. กรุงเทพฯ:

วาวบุ๊กส์, 2562.

1. นวนิยาย. I.โดย เอริน เจน II. ชื่อเรื่อง

จำแลงรัก เล่ห์พิศवास

เอริน เจน

Copyright © 2015 by All Rights Reserved

เรจจี แบริ่งต้นเดินเข้าแฟลตที่อาศัยร่วมกับพี่สาวด้วยความระมัดระวัง หลังจากที่ปิดประตูข้างตัวเองจากโลกภายนอกแล้ว เธอก็นั่งหน้าหายใจหอบ จากนั้นก็ร้องไห้ออกมาอย่างหยุดไม่อยู่

คำคืนที่รอกคอยอย่างตื่นเต้นนับตั้งแต่ได้รับโทรศัพท์จากคลีฟตอนเช้า ช่วงไม่เป็นไปอย่างหวังเอาไว้เสียเลย

เธอคบกับเขาได้สองเดือนแล้ว ถึงแม้จะไม่ได้พบหน้าเขาทุกๆ วันจันทร์ แต่ก็ยังรู้สึกว้าวเมื่อวานที่ทั้งคู่สารภาพรักต่อกันนั้น ช่วงเป็นวันที่เยี่ยมสุดและเหมือนฝันที่สุดในชีวิต เพราะฉะนั้นจึงไม่แปลกใจนักเมื่อเขาโทรเข้าเบอร์บริษัทเธอตั้งแต่เช้า

คลีฟทำงานเป็นช่างเทคนิคของบริษัทไฟฟ้าแห่งหนึ่ง หัวใจเธอหล่นวูบตันที่เมื่อได้ยินน้ำเสียงกระตือรือร้นของเขาที่พูดว่า “คุณยังรู้สึกกับผมเหมือนเดิมหรือเปล่า?” เธอตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “ค่ะ” แต่เขากลับบอกข่าวร้ายในที่สุด

บริษัทของเขาได้รับข้อเสนอดี ๆ จากอเมริกา แต่ช่างเทคนิคในที่นี้ที่จะต้องเร่งทำงานให้เสร็จภายในสิ้นปีกลับล้มป่วย คลีฟจึงต้องเดินทาง

ไปทำงานแทนในวันพรุ่งนี้ กว่าที่จะกลับมาก็ตั้งเดือนมกราคม นั่นหมายความว่าเธอจะต้องอยู่ห่างจากเขาเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็มๆ เลยทีเดียว

“ถ้าอย่างนั้นช่วงคริสต์มาสคุณก็ไม่อยู่นะสิ!” เธอค้าน แม้จะรู้ว่าสำหรับโลกแห่งธุรกิจอันกว้างใหญ่ เรื่องเล็กๆ อย่างการที่ผู้ชายจะใช้เวลากับคนรักในช่วงเทศกาลคงเป็นเรื่องที่ไม่สลักสำคัญอะไรนัก “แล้วคุณยังพลาดงานแต่งงานของเบลล่าอีกด้วย!”

“ผมรู้ที่รัก” น้ำเสียงของคลีฟแบ่งรับแบ่งสู้ “แต่ผมมีส่วนช่วยทำให้หน้าที่การงานของผมก้าวหน้าขึ้นนะ”

เธอเริ่มรู้สึกผิดที่ทำตัวไร้เหตุผล แต่เขากลับพูดในสิ่งที่ทำให้เธอผิดหวังอย่างรุนแรง หัวใจรู้สึกเจ็บปวดราวกับถูกบีบรัดจนพูดอะไรไม่ออก

“ผมรู้นะว่าปกติเราจะไม่ค่อยนัดเจอกันคืนวันจันทร์ แต่วันนี้ขอยกเว้นได้หรือเปล่า?” หากไม่ใช่เพราะเหตุผลที่ว่าหลังจากนี้แล้วจะไม่ได้พบกันอีกไปตลอดหนึ่งเดือน เธอคงยอมตกลงไปแล้ว แต่เมื่อเขาเอ่ยว่า “ผมมีอะไรจะถามคุณ มันเป็นเรื่องที่ผมอยากให้คุณคิดทบทวนดูช่วงที่ผมไม่อยู่” เธอจึงเริ่มคาดเดาว่าเขาน่าจะขอเธอแต่งงาน

อยากบอกเหลือเกินว่าเธอสามารถตอบได้ทันทีโดยไม่ต้องใช้เวลาคิดแม้แต่นาทีเดียวด้วยซ้ำ เธอสามารถตอบเขาได้เดี๋ยวนี้นั่นเอง เธอจะต้องตอบตกลงแต่งงานกับเขา

แต่การเติบโตมาในครอบครัวหัวโบราณทำให้เขายังคำตอบหุนหันพลันแล่นเอาไว้ก่อน หากเขายาวยังมีชีวิตอยู่คงไม่แคล้วเดือนธันวาคมจนกว่าเขาจะขอเสียก่อนสิจ๊ะ

เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นดังก้องไปทั่วแฟลตขนาดเล็ก ความเศร้าโศกเสียใจจุดดั่งให้เธอกลับมาสู่ปัจจุบัน วัตถุไร้ชีวิตจิตใจรอบตัวทำให้ตระหนักว่าอย่างไรเสียชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไป เหมินาพิกาบบนชั้นหนังสือขนาดเล็กบอกเวลาว่าเลยเที่ยงคืนแล้ว และนั่นหมายถึงเบลล่าอาจเดิน

กลับเข้ามาได้ทุกวินาที

เรจจี้รีบปาดน้ำตาและสูดจุกด้วยไม่อยากจะเบลล่ารู้ว่ากำลังร้องไห้ แม้จะรู้ว่าแอบซ่อนความหวัหวัเอาไว้ไม่ได้ก็ตาม เธอกับเบลล่าสนิทสนมกันมาก และยิ่งสนิทกันมากขึ้นไปอีกหลังจากที่ต้องอาศัยอยู่บ้านตากับยายหลังจากที่พ่อกับแม่เสียชีวิต ทั้งคู่รู้ทุกเรื่องทุกอย่างของกันและกัน...โอ เธออยากมั่นใจว่าจะถูกคัลฟิขอแต่งงานเหลือเกิน

เบลล่ายุ่งกับการแต่งตัวเพื่อออกไปพบเจมส์ อัทเซอร์...ผู้ชายที่เธอกำลังจะแต่งงานด้วยในช่วงวันหยุดหลังคริสต์มาส แต่ก็ยังอุตส่าห์หยุดเตรียมงานเพื่อแวะมาดูให้แน่ใจว่าน้องสาวมีชุดใส่ไปงานที่ดูดีที่สุดแล้ว

“สวัสดีค่ะ...มีอะไรหรือ?” เธอถามด้วยอารมณ์เปี่ยมสุขหลังจากมีความสัมพันธ์ลุ่มๆ ดอนๆ กับเจมส์มาโดยตลอด ความหึงหวงของเจมส์มักจะทำให้สองพี่น้องที่มีนิสัยรักอิสระมีเรื่องต้องโต้เถียงกันอยู่บ่อยๆ

“โอ เบลล่า!” เรจจี้อดใจไว้ไม่ไหวที่จะบอกพี่สาวว่าคืนนี้เธอกำลังจะไปพบคัลฟิก่อนที่จะต้องอยู่ห่างกันเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็มๆ “ฉันคิดว่าคัลฟิจะขอฉันแต่งงานคืนนี้ล่ะ!” เสียงกรีดแสดงความพอใจของเบลล่ายิ่งทำให้เรจจี้ตื่นเต้นมากขึ้นไปอีก

รอให้ล้างหน้าล้างตาเสร็จเสียก่อนเถอะ เธอจะเล่าความจริงให้เบลล่าฟังเสียที่ว่าคัลฟิไม่ได้นัดเจอเพื่อขอเธอแต่งงาน

ระหว่างที่นอนอยู่บนเตียง เรจจี้ได้ยินเสียงเบลล่าไขกุญแจ ที่เธอจู่โจมเปิดไฟเอาไว้ก็เพื่อจะได้มองเห็นทุกอย่างชัดเจนมากขึ้น ว่าแล้วเธอก็ลุกพรวดขึ้นมา นั่งพร้อมกับกำมือแน่น พี่สาวผู้มีผมบลอนด์เป็นประกายและรูปร่างหน้าตาสะสวยที่เดินเข้ามาในห้องกำลังร้องเพลงมาร์ชที่ใช้ประกอบงานแต่งงานเสียงดังสนั่น

แต่แล้วเบลล่ากลับหยุดอย่างกะทันหันเมื่อเห็นสีหน้าเรจจี้ “โอ น้องรัก” เธอกำลังร้องให้อยู่บนเตียง “เกิดอะไรขึ้นหรือ?”

“เบลล่า! โอ เบลล่า!” น้ำตาพร่างพรูลงมาาบแก้มของเรจจี้อีกครั้ง

“ชะ..เขา...คลีฟแต่งงานแล้ว!”

เบลล่าอ่อนโยนกับเธอมากเสียจนอดคิดไม่ได้ว่าคงไม่มีใครในโลกจะโชคดีที่มีพี่สาวแบบนี้มากไปกว่าเธออีกแล้ว เบลล่ายื่นกรานให้เธอดื่มอะไรอุ่นๆ แล้วค่อยๆ กล่อมให้เธอเล่ารายละเอียดทั้งหมดออกมา ประมาณยี่สิบนาทีให้หลัง แววดตาของเบลล่าค่อยๆ แจ่มจรัสขึ้นในแบบที่คลีฟวอลท์เกอร์เองก็คงไม่ยากอยู่ใกล้ เธอกำลังเก็บรวบรวมข้อมูลทุกอย่างที่เรจจี้เล่า

“สรุปว่าเขาไม่ขอแต่งงานกับเธอ แต่จะชวนเธอไปอยู่ด้วยเลยเนี่ยนะ”

“เขาอยากแต่งงานกับฉันนะ” เรจจี้กระซิบ ได้ยินเบลล่าพูดถึงผู้ชายที่เธอรักแบบนี้ก็อดเกิดความรู้สึกอยากปกป้องขึ้นมาไม่ได้ “เขาบอกฉันแบบนั้น แต่เมียเขาไม่ยอมหย่า...”

เบลล่าจ้องหน้าน้องสาวเหม็ง เรจจี้จำจ๋ออ่อนกว่าเธอแค่สามปี แต่ดูยบประสบการณ์กว่ามากนัก แววดตาของเบลล่าอ่อนโยนขึ้นเมื่อถามเบาๆ ว่า “เธอปฏิเสธเขาไปแล้วใช่ไหม?”

แก้มที่ซีดขาวของเรจจี้กลับมีสีชมพูระเรื่อขึ้นมาทันที “ชะ...ฉันทำไม่ได้” แต่เมื่อเห็นพี่สาวมองมาด้วยสายตาคมกริบ ก็รีบพูดว่า “แต่ฉันก็ไม่ได้ตอบตกลงนะ คะ...คือ ฉันไม่เคยรู้สึกแยเวลาอยู่กับเขาเลย คลีฟบอกว่าปัญหานี้มีทางออก หลังจากที่เขามาส่งฉัน ฉันก็ค่อยๆ หายตกใจ...นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันรู้ว่าเขามีเมียแล้ว...แล้วการที่ฉันเล่าให้พี่ฟัง...มันก็เริ่มทำให้รู้สึกว้า มะ...มันคงดูไม่ค่อยดีนัก”

“เธอคิดจะไปอยู่กับเขาจริงๆ หรือ?”

“ฉันรู้มันฟังดูแย่ รู้ว่าตากับยายต้องเสียใจแน่ แต่...ฉันรักเขา ฉันไม่สนใจอะไรอีกแล้วนอกจากการได้อยู่กับเขา” แม้ตอนที่กำลังพูด เรจจี้ก็รู้ว่าต้องมีปัญหาตามมาแน่ ถ้าคิดจะไปอยู่กับคลีฟจริง เธอจะกล้าบอกให้คนอื่นรู้หรือเปล่า? คนจะต้องพูดกันปากต่อปาก ทั้งเพื่อนฝูงแล้วก็เพื่อน

ร่วมงาน ในที่สุดทุกคนจะต้องรู้ว่าเธอเข้าแฟลตอยู่กับคลีฟทั้งที่ยังมีค่านำหน้าว่านางสาวเหมือนเดิม แต่เธอยังมีทางเลือกใดอีกเล่าในเมื่อไม่ยอมสูญเสียเขาไป

“บอกพี่มาซิ” เบลล่าพูดด้วยสายตาดูจริงจังแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน “พี่รู้แหละว่าเราไม่ค่อยคุยเรื่องอะไรที่มันลึกซึ้งแบบนี้มาก่อน แต่ในสถานการณ์แบบนี้มันคงไม่กล้าเส้นเกินไปนัก ถ้าพี่จะถามว่าเธอกับคลีฟมีอะไรกันหรือยัง?”

“ยังคะ” เรจจีตอบอย่างรวดเร็ว

“มิน่าละ เขาถึงได้พยายามชวนเธอไปอยู่ด้วย” สิสั่นบนใบหน้าของเรจจินั่นเองคือคำตอบ “เธอมองไม่ออกหรือไง น้องรัก ว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่สมควร ตอนเราย้ายไปอยู่กับคุณตาคุณยายเธออายุแค่เก้าขวบเท่านั้นเอง แล้วพวกท่านก็ปลุกฝังค่านิยมให้เธอมากมาย ส่วนพี่อายุสิบสองแล้วรู้ว่าตัวเองต้องการอะไร พี่เริ่มมีค่านิยมของตัวเองตรงกันข้ามกับเธอที่เปิดกว้างมากกว่า สิ่งพี่พยายามจะบอกก็คือถึงแม้พี่จะยอมรับในสิ่งที่เธอตัดสินใจ แต่ลึกๆ แล้วช่วงที่ต้องอยู่คนเดียวเธอก็จะรู้สึกมืดไปตลอด อีกอย่างเธอทั้งสองคนต้องแยกกันทำงานอยู่บ่อยๆ พี่มองไม่ออกเลยว่าเธอจะมีความสุขกับชีวิตแบบนี้ได้ยังไง”

เบลล่าอาจพูดถูกก็ได้ เรจจีเริ่มคิดระหว่างที่นอนอยู่บนเตียงอีกสองสามชั่วโมงให้หลัง ทำอย่างไรเธอก็ตัดสินใจไม่ได้เสียที อาจเป็นเพราะว่าเธอรักคลีฟ หากทำอย่างนั้นก็เท่ากับเป็นการเมินเฉยต่อข้อเสนอของเธอ เธอไม่ได้โกรธแค้น เพียงแต่ตกใจที่ได้ยินในสิ่งตรงกันข้ามกับที่คิดไว้ก็เท่านั้น ยิ่งย้อนคิดก็ยิ่งมั่นใจว่าเธอไม่ได้โกรธเขาเลยแม้แต่น้อย แต่ทำไมถึงได้นอนไม่หลับเสียที! พอรุ่งนี้เธอต้องตื่นไปทำงานแต่เช้า แต่จนแล้วจนรอดสมองก็ยังอดคิดวนเวียนเรื่องโน้นเรื่องนี้ไม่ได้เลย

เธอตื่นนอนและลุกขึ้นจากเตียงพร้อมปัญหา มองไปฝั่งตรงข้ามเบลล่ายังคงหลับไหล ด้วยความรู้สึกเกรงใจไม่ยอมให้พี่สาวตื่น เธอจึง

ย่องออกมาจากห้องนอนเงียบๆ วันนี้เบลล่าไม่ต้องไปทำงาน เธอเลิกอาชีพนักเต้นนับตั้งแต่ว่ากลับมาจากอเมริกาได้เมื่อเดือนก่อนแล้ว อีกอย่างเธอกับเจมส์ก็กำลังจะแต่งงานกันในไม่ช้า เบลล่าจึงไม่คิดจะเสียเวลาอันมีค่าในช่วงนี้ไปกับการหาอะไรทำ

ที่ตลกก็คือ...เธอใช้ความคิด ลืมปัญหาทั้งหมดไปชั่วคราวพร้อมกับหลบดวงตาที่อึดริยของตัวเองในกระจก...เจมส์กับเบลลามีปากเสียงกันใหญ่โตตอนที่เบลล่าเซ็นสัญญาทำงานที่อเมริกาได้จนถึงเดือนมีนาคม เบลล่าเล่าให้ฟังว่าเขายื่นคำขาดให้เธอเลือกระหว่าง 'อเมริกาได้กับผม' แต่มันก็สายเกินไป เบลล่าเซ็นสัญญานับนั้นไปแล้ว จึงจำเป็นต้องไป แต่หลายสัปดาห์ให้หลัง เมื่อสามารถปลีกตัวกลับมาได้ เธอก็พิสูจน์ให้เจมส์เห็นในที่สุดว่ารักเขาจริง เมื่อเจมส์รู้ว่าเธอทำงานนี้เพื่อเขา เขาจึงขอเธอแต่งงานและไม่วีรอที่จะวางเงินมัดจำซื้อบ้านหลังหนึ่งในเวลส์สโบร์น หมู่บ้านใกล้ๆ สเตรทฟอร์ดออนเอวอนที่เขทำงานเป็นสถาปนิกอยู่เลย

เรจี้และคลีฟเคยแวะไปดูบ้านของทั้งคู่ครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นก็เดินทางต่อไปยังสเตรทฟอร์ดเพื่อเดินเล่นริมแม่น้ำด้วยกัน...

เรจี้ตั้งความคิดของตัวเองให้กลับสู่ปัจจุบัน วันนี้คลีฟบินไปอเมริกาแล้ว เพื่อความยุติธรรม เขาสัญญาว่าจะไม่เขียนจดหมายมาหา ตั้งใจจะไม่ก้าวก่ายการตัดสินใจของเธอ ด้วยรู้ว่าเธอมีความคิดเป็นของตัวเอง

วันอังคารนับเป็นวันที่ยาวนานที่สุด แต่สุดท้ายเธอก็สามารถทำงานพิมพ์จนเสร็จก่อนจะกระโดดขึ้นรถมินิราดาแพงหูฉี่เพื่อมุ่งหน้าสู่ซานเมืองลอนดอน

วันนี้เบลล่าเดินทางไปวัดขนาดบ้านที่เวลส์สโบร์น...พี่สาวเธอว่าไว้อย่างนั้น ทั้งที่ความจริงไม่เห็นจำเป็นเลย ลีๆ แล้วอาจเป็นเพราะเธอปรารถนาจะอยู่กับเจมส์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้มากกว่า

วันนี้เป็นหนึ่งวันในเดือนธันวาคมที่อากาศอบอุ่นผิดปกติ หากเป็นช่วงฤดูร้อนเรจจี้คงนึกกลัวว่าจะมีพายุฝน แต่สำหรับเดือนธันวาคมคงเป็นไปได้กระมัง? ความจริงเธอมีเรื่องให้คิดมากกว่านั้น ตอนนี้เครื่องบินของคลีฟน่าจะลงจอดแล้ว แม้พูดเอาไว้ว่าจะไม่ติดต่อมา แต่เธอก็อดหวังว่าเธออาจจะโทรหาไม่ได้ จะปฏิเสธเขาได้อย่างไร ในเมื่อเธออยากเจอเขาใจจะขาด?

ใครบางคนกดกริ่งหน้าบ้าน ลงไปเปิดประตู พบว่าเป็นหญิงสาวในชุดเดรสสีทึ่มๆ ที่ดูแล้วน่าจะอายุมากกว่าเธอสักสองสามปี เรจจี้มองสำรวจผู้หญิงคนนั้นโดยไม่คิดจะเอ่ยปากถามว่ามาทำอะไรที่นี่

“คุณ...?” จังหวะที่เรจจี้เอ่ยปาก ผู้หญิงแปลกหน้าคนนั้นก็พูดขึ้นมาพอดี

“คุณคือเรจจี้ น้า แบริงตันใช่ไหมคะ?”

“คะ” รู้สึกงงไม่น้อยที่น้ำเสียงของผู้หญิงคนนั้นราวกับต้องการความแน่ใจอะไรบางอย่าง

“เพิ่งรู้ว่าคุณสวยขนาดนี้”

เรจจี้ยังสับสนมากขึ้นไปอีกที่แขกแปลกหน้าเอ่ยชมผมสีบลอนด์ ตาสีฟ้า และทรวดทรงที่ได้รูปของเธอแบบตรงไปตรงมา จึงตกลงกับตัวเองว่าถึงเวลาที่ควรรู้เสียที่ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร

“ขอโทษทีนะคะ แต่ฉันคิดว่าไม่เคยรู้จักคุณมาก่อน”

“คลีฟต้องโมโหแน่ถ้ารู้ว่าฉันแวะมาที่นี่” การที่ผู้หญิงคนนั้นเอ่ยอ้างชื่อของคลีฟทำให้เรจจี้รู้สึกถึงลางร้ายอะไรบางอย่าง “แต่ฉันจำเป็นต้องมาค่ะ ฉันชื่อไอริน วอลท์เกอร์...เป็นภรรยาของคลีฟ”

เรจจี้ยังตัวร้อนผ่าว แม้ไอริน วอลท์เกอร์จะเดินออกจากอพาร์ตเมนต์ของเธอไปกว่าครึ่งชั่วโมงแล้วก็ตาม ไม่คิดว่าอาการเหงื่อออกตามมือเท้าที่เป็นอยู่นี้จะเกี่ยวข้องกับยามเย็นอันอบอุ่นแต่อย่างใด

ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะต้องตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ เธอ

รู้สึกอับอายที่สุดในชีวิต แต่ถึงอย่างนั้นความรักที่มีต่อคลีฟก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ตกลงไม่น้อยที่ได้รู้จักไอริน วอลท์เกอร์ว่าคลีฟโทรมาขอหย่ากับเธอจากสนามบิน เธอยังเล่าอีกด้วยว่ามีลูกกับเขาถึงสองคนแล้ว การที่เขาไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้จึงยังเป็นการทำให้ความเคารพที่เรจจี้มีต่อเขาลดน้อยถอยลงไปอีก

“คลีฟโทรหาฉันแต่เช้า” ไอริน วอลท์เกอร์เล่า “เขาบอกว่าอยากแวะมาหาก่อนเดินทางไปอเมริกา เขาแค่อยากรู้ว่าฉันอยู่บ้านจะได้ไม่เสียเที่ยว แต่ฉันกลับเข้าใจว่าเขาอยากมาร่ำลาเด็ก ๆ ล่วงหน้าเพราะจะไม่อยู่บ้านช่วงคริสต์มาส...”

“เด็ก ๆ?” เรจจี้อ้าปากค้าง แสดงความตกใจออกมาอย่างชัดเจน เสียจนไอริน วอลท์เกอร์ดูออกว่าเธอไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน

“เขาไม่ได้บอกคุณเรื่องลูกหรือ?” เธอพูดซ้ำๆ “แต่เขารักพวกแกออกนะ พวกกันไปเที่ยวทุกวันเสาร์เลย”

เพราะอย่างนั้นเองคลีฟถึงไม่เคยนัดเธอวันเสาร์เลย เรจจี้พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่ได้ยิน

“ทอมมีอายุหกขวบ ส่วนดอนห้าขวบค่ะ” ไอรินยังคงเล่าต่อทั้งที่ไม่จำเป็น การที่เธอไม่เคยรู้เรื่องพวกนี้มาก่อนก็ทำให้รู้สึกผิดมากพออยู่แล้ว ยิ่งได้รู้ชื่อของพวกเขาก็ยิ่งตอกย้ำความมีเลือดเนื้อและตัวตนซึ่งเป็นผลผลิตแห่งความรักระหว่างคลีฟและผู้หญิงคนนี้นี้มากขึ้นไปอีก

เธอตัวซากับขำวุ่นเกินกว่าจะพูดออก ไอรินยังเล่าต่ออีกว่าคลีฟไม่ได้แวะมาบอกเด็ก ๆ ว่าป๊ะป๋าจะไม่อยู่ช่วงคริสต์มาส แต่กลับมานำโน้มน้าวให้เธอหย่าขาดกับเขาต่างหาก เรจจี้รู้สึกกรวกับถูกมีดแหลมคมทิ่มแทงอีกครั้งเมื่อได้ยินคำว่า ‘ป๊ะป๋า’ จากปากของไอริน

“ฉันตอบปฏิเสธไปค่ะ” เธอว่าต่อ “จากนั้นคลีฟก็พูดเรื่องคุณขึ้นมา เขาบอกว่าอยากแต่งงานกับคุณ บอกว่ารักคุณ...” น้ำเสียงที่แทบพร่ำบ่งบอกว่าเธอยังคงรักสามีอยู่มาก และนั่นยิ่งทำให้เรจจี้รู้สึกละอาย จาก

นั่นไม่นานนัก ไอริน วอลท์เกอร์ ก็พยายามรวบรวมสติแล้วเล่าต่อ “เขาไม่ค่อยพอใจนักหรอกที่ฉันตอบปฏิเสธ แต่ฉันไม่อยากเถียงเรื่องนี้ต่อ เราก็เลยเปลี่ยนเป็นคุยเรื่องอื่น...อย่างเรื่องเงินแทน” เธอไม่ได้บอกรายละเอียด “ความพร้อมเรื่องเงินสำหรับลูกเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ฉันก็เลยถามว่าเขาเตรียมการเอาไว้ดีแค่ไหนหากว่าเกิดอุบัติเหตุขึ้นกับเขาระหว่างที่เดินทางไปต่างประเทศล่ะ...ปัญหาทำนองนี้ใช้เวลาแก้กันนะ กว่าจะรอปะการันมาสะสาง เด็กๆ ก็กำลังโตขึ้นทุกวัน”

ทุกคำที่เธอพูดถึงลูกๆ ของคลีฟและความจริงที่ว่าเด็กๆ ต้องการข้าวของเครื่องใช้ใหม่ๆ ทุกวันทำให้เรจจู้สึกราวกับถูกหมั่นทูป ตอนนั้นเธอทำได้เพียงอย่างเดียวคือควบคุมอารมณ์ความรู้สึกไม่ให้แสดงออกมาทางสีหน้าเท่านั้น

“คลีฟบอกว่าเข้าใจ อย่างไรเสียเขาก็คิดว่าฉันเป็นญาติสนิท เพราะฉะนั้นถึงอย่างไรเขาก็จะดูแลพวกเราต่อไป ความจริงฉันก็เริ่มชินกับด้านมืดเสียแล้วละ” ไอรินยิ้มเศร้าๆ ที่มุมปาก “ในเมื่อคลีฟกำลังกลุ้มใจเรื่องคุณ ฉันก็เลยขอที่อยู่คุณไว้เผื่อว่าเกิดอะไรไม่ได้ขึ้นกับเขา...คุณคงเคยอ่านข่าวอุบัติเหตุตามหน้าหนังสือพิมพ์บ้างไหมคะ?” เธอเอ่ยลอยๆ แบบไม่ต้องการคำตอบ “ฉันบอกเขาว่า ถ้าเกิดอุบัติเหตุขึ้นกับเขา ฉันจะไม่นั่งเฉยแต่จะรีบบอกคุณทันที ในสถานการณ์แบบนั้น ฉันเชื่อว่าคลีฟน่าจะอยากพบคุณก่อนใคร หลังจากทีลงเอยอยู่พักหนึ่ง เขาก็บอกที่อยู่คุณออกมาในที่สุด แต่บังคับให้ฉันสัญญาว่าจะไม่ติดต่อคุณนอกเสียจากว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาจริงๆ”

“ถ้าอย่างนั้นก็เท่ากับคุณผิดคำสัญญานะสิ” เรจจู้พูดทั้งที่ไม่จำเป็นสิ่งที่สำคัญมากกว่าคือความจริงที่ว่าคลีฟไม่เคยปรึกษาเรื่องลูกมาก่อนเลย

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ แต่เรื่องที่ฉันไม่ยอมหย่ากับเขามันทรมานใจฉันทั้งวัน แล้วฉันก็เริ่มกังวลว่าคุณอาจกำลังท้อง...”

“ท้องนี่นะ!” เธอหลุดอุทานออกมาแบบห้ามไม่อยู่

“ขอโทษค่ะ” ไอรินเอ่ยอย่างรวดเร็ว แต่นั่นยังทำให้เรจู้รู้สึกแยะมากขึ้นไปอีก ก็เธอไม่ใช่หรือที่ควรเป็นฝ่ายขอโทษ! “ตอนที่แต่งงานกับคลีฟ ฉันก็ท้องเหมือนกันนะ ก็เลยอดคิดไม่ได้ว่าที่เขาส่งงานกับคุณก็อาจด้วยเหตุผลเดียวกัน...ฉันไม่อยากหย่ากันเขาหรอกนะ แต่ถ้าเขากำลังจะมีลูกกับคุณ...เข้าใจไหมว่าฉันจำเป็นต้องรู้”

“ฉันไม่ได้ท้องหรอกค่ะ” เรจู้พูดเสียงแข็ง ไม่มีคำอธิบายอะไรทั้งสิ้น ไอริน วอลท์เกอร์ขอโทษอีกครั้งที่แะมาโดยไม่บอกกล่าว เรจู้เดินไปส่งเธอถึงประตูด้วยความรู้สึกสับสน แม้เมื่อกลับเข้าแฟลตแล้วเธอก็ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกอยู่ดี

ไม่มีอารมณ์จะคุยกับใครเลยจริงๆ แต่เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นในห้องนั่งเล่นทำเอาเธอถอนหายใจและเดินไปรับในที่สุด

“นั่นเรจู้นา เบริงตันหรือเปล่า?” เสียงเข้มๆ ของชาวต่างชาติดังขึ้น

“ใช่ค่ะ ฉันเรจู้นา เบริงตัน” ตอบแบบไร้อารมณ์ อดคิดไม่ได้ว่าน่าจะเป็นโทรศัพท์ที่ก่อวุ่นจากเพื่อนของเบลล่า

“ผมชื่อเซเวียร์ คาร์เดโนซ่า” เสียงเขาแข็งกร้าวขึ้นมาทันทีเมื่อเจอตัวคนที่อยากคุยด้วย และหยุดชะงักไปพร้อมกับชื่อนี้ น่าจะมีความหมายอะไรสักอย่างกับเธอ

“ค่ะ” “ไม่รู้ว่เซเวียร์ คาร์เดโนซ่าเป็นใคร...แต่ที่แน่ๆ แทบไม่มีใครเรียกเธอว่าเรจู้นามานานแล้ว

“คุณจะทำเป็นลืมผมจ้ะนี่” เขาขู่ “หรือว่าลืมข้อตกลงของเราไปแล้ว”

“ข้อตกลง?” ระหว่างที่ถามนั้นเกิดความคิดบางอย่าง ความจริงเธอน่าจะเออออกไปด้วยเพื่อเห็นแก่เบลล่า แต่การต้องคุยกับเพื่อนปัญญอ่อนของพี่สาวชักเริ่มทำให้รู้สึกอยากร้องไห้ขึ้นมาเสียแล้ว

“คุณได้เงินก้อนโตสำหรับบทบาทที่ต้องเล่นไปแล้วนะ” เสียงนั้นทวีความโกรธขึ้นเรื่อยๆ เธอเริ่มไม่อยากเล่นด้วยอีกต่อไป แต่สิ่งที่เขาพูดนั้นทำให้รู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เสียแล้ว “ผมไม่สะดวกที่จะไปรับคุณหรอกนะ” เขาพูดอย่างหงุดหงิด “แต่อย่าทำพลาดก็แล้วกัน เรจิน่า เบริงตัน ถ้าคุณไม่มาหาผมภายในสุดสัปดาห์นี้ ผมจะไปรับคุณด้วยตัวเอง”

ไม่แน่ใจว่าควรตอบคำถามหรือว่าเล่นเกมกับเขาต่อไป แต่น้ำเสียงของเซเวียร์ คาร์เดโนช่างน่ากลัวเหลือเกิน เธอยังไม่เคยโดนใครขู่ขวัญถึงเพียงนี้มาก่อน จังหวะนั้นเรจิน่าเห็นฟ้าแลบผ่านหน้าต่างที่ลึ้มปิดผ้าม่านเอาไว้ เมื่อมีเสียงฟ้าร้องตามมา ความรู้สึกตื่นตระหนกก็ทำให้ลำคอของเธอจุกแน่นไปหมด เธอวางหูโทรศัพท์ไปแบบไม่รู้ตัว จำไม่ได้แม้กระทั่งว่ามันหลุดไปจากมือหรือเปล่า รู้เพียงแต่ว่าต้องรวบรวมความกล้าทั้งหมดที่มีเพื่อเดินไปปิดหน้าต่างเท่านั้น

สิบนาทีให้หลัง เบลล่าโผล่พรวดเข้ามาในห้อง เห็นเรจจีหน้าซีด กำลังเอานิ้วอุดหูอยู่บนโซฟา

“โอ น้องรัก!” ร้องอุทาน จากนั้นก็รีบวิ่งไปจับมือน้องสาวทันที “พอเห็นฟ้าร้องก็รีบมาหาเธอทันทีเลย”

เรจจียอมให้รู้สึกโง่อกไม่น้อยที่ได้เห็นหน้าพี่สาว ร่างกายที่สั่นไหวบอกไปถึงสิ่งที่เธอกำลังเผชิญได้เป็นอย่างดี

“เดี๋ยวมันก็จะดีขึ้น” เบลล่าพยายามปลอบ รู้ดีว่าอาการกลัวฟ้าร้องของน้องสาวเกิดขึ้นตั้งแต่วันที่พอกับแม่จากไปเมื่อสิบสามปีก่อน พวกท่านทั้งเบลล่าเอาไว้ที่บ้านตากับยายแล้วขับรถจากไป โดยมีเรจจีตัวน้อยโบกไม้โบกมือผ่านหน้าต่างรอลอย่างร่าเริง ระหว่างทางเกิดมีพายุร้ายก่อตัวขึ้น จังหวะที่ฟ้าผ่ารอกและต้นไม้ข้างทางนั้น ถนงเต็มไปด้วยน้ำ เรจจีเป็นคนเห็นร่างกายบอบข้ำไว้ชีวิตของพ่อและแม่กับตาก่อนหมดสติ “เดี๋ยวมันก็จะผ่านไป” เบลล่าให้กำลังใจ “มาดื่มชาร้อนๆ กันสักถ้วยดีกว่า”

เรจจีกลัวที่จะสัมผัสเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกรูปแบบ ระหว่างที่เบลล่ายุ่ง

อยู่ในครัวนั้นเธอจึงทำได้เพียงแค่ควบคุมสติ

“วันนี้เป็นยังไงบ้างคะ?” เอ่ยถามระหว่างที่เบลล่าเดินกลับมาพร้อมถาดในมือ เธอพยายามทำตัวปกติแล้ว แต่ก็อึดระแวงไม่ได้ว่าเสียงฟ้าผ่าอาจจะดังขึ้นมาอีก

เบลล่ายิ้มแบบมีเลศนัย “ก็ดีจ๊ะ” แม้เสียงที่ตอบกลับมากจะเหมือนเสียงกระซิบ แต่ก็ไม่สามารถแอบซ่อนความสุขเอาไว้ได้

“พิกกลับมาเร็วจัง”

“ที่เวลล์สเบอร์รี่มีพายุลูกช้างหรรณบอกว่าอาจจะมีฟ้าร้องแถวนี้ด้วย”

“เบลล่า วันนี้พื้หมดสนุกเพราะฉันแท้ๆ! แล้วเจมส์ไม่ว่าอะไรหรือคะ?”

พี่สาวน้อยหน้าเล็กน้อย ยิ้ม แล้วตอบอย่างร่าเริงว่า “เธอก็รู้ว่าเจมส์เขาห่วงพื้แค่นั้น เขาเรียกร้องความสนใจจากพื้ตลอดเวลา พื้บอกเขาแล้วว่าหลังจากวันคริสต์มาสเป็นต้นไปพื้จะให้เวลาเขาเต็มที่ แต่ก่อนหน้านี้พื้มีน้องสาวที่ต่อไปอาจไม่ค่อยได้เจอกันบ่อยนักต้องดูแล”

ระหว่างจิบน้ำชา เบลล่าชวนน้องสาวคุยต่ออีกราวๆ สิบนาที เเรจจี้รู้ดีว่าพื้คงกำลังเบี่ยงเบนความสนใจของเธอจากพายุลูกช้าง เพื่อว่ามันจะก่อตัวขึ้นมาอีกครั้ง

เมื่อหมดเรื่องคุย เบลล่าก็หยุดพูดแล้วถามขึ้นมาว่า “ก่อนออกเดินทาง คลีฟได้โทรหาเธอหรือเปล่า? เธอคงกำลังรออยู่ล่ะสิ”

“เปล่าเลยคะ” พายุฝนเมื่อครู่ทำให้เธอลืมเรื่องคลีฟและไอริน วอลท์เกอร์จนหมดสิ้น ดูเหมือนความกลัวจะทำให้ความคิดของเธอถูกแช่แข็งไปชั่วครู่ “คลีฟไม่ได้โทรมา แต่ฉันเพิ่งได้คุยกับเมย์เขา”

“เมย์เขาเนี่ยนะ!” เบลล่าอุทานด้วยความตกใจ “เธอหมายถึงเขาโทรมาใช่ไหม?”

เเรจจี้ส่ายหัว “ผู้หญิงคนนั้นแะมาคุยกับฉันนี่” เธอเล่า ระหว่าง

นั่นเห็นพี่สาวมัมปากแน่นด้วยความเจ็บใจ ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเธอและคลีฟล้วนแล้วแต่ลงเอยด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจกันทั้งสิ้น “ฉันไม่เข้าใจเลย ว่าทำไมเมื่อคืนเขาถึงไม่พูดถึงลูกเลยสักคำ”

“แต่พี่เข้าใจ” เบลล่าเอ่ย “เพราะเขารู้ดีว่าถ้ารู้เรื่องลูก เธอก็จะไม่มีวันยอมอยู่กับเขาอะสิ”

จริงเสียด้วย คงแย่มากทีเดียวหากยอมรับข้อเสนอที่คุณยายเคยเรียกว่า ‘การใช้ไม้กวาดผัดด้าน’ หากไม่มีคำพูดเตือนสติพวกนี้ เธอต้องลงเอยด้วยการพรากคลีฟมาจากลูกแน่ๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงแล้วเธอจะมีความสุขได้อย่างไร? แต่ไม่ว่าคลีฟจะมีความลับซ่อนเร้นมากแค่ไหน สุดท้ายเธอก็ยังรักเขาอยู่ดี

จู่ๆ บรรยายาตราប់ตัวก็เครื่องเครียดขึ้นมา ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจได้โดยไม่รู้ตัว

“ฉันจะไปจากพวกเขา เบลล่า”

“ไปหรือ? ไปไหน? เธอพูดเรื่องอะไรกันแน่?”

“ฉันต้องไปจากลอนดอน” รู้ดีว่านี่เป็นหนทางเดียวเท่านั้น “ฉันจะต้องไปอยู่ในที่ที่คลีฟไม่มีวันหาเจอ”

“เธอรักเขาขนาดนั้นเลยหรือ?”

“ตอนนี้ฉันรู้สึกเข้มแข็งขึ้นมาแล้ว” เธออธิบาย “ฉันสามารถลาออกจากงาน เลิกเช่าแฟลต แล้วก็พยายามจะมีชีวิตใหม่เพื่อตัวเอง แต่ฉันต้องทำทั้งหมดนี้ก่อนที่คลีฟจะกลับมา”

“นี่แหละจุดอ่อนของความรัก” เบลล่าใช้ความคิด “เธอกำลังจะใจอ่อนเวลาที่เห็นหน้าเขาสินะ?”

“อะ...ฉันไม่รู้” เรจจี้ตอบแบบสั่นหวัง

“มันคงไม่ง่ายเลยสำหรับเธอ” เบลล่าพูดอย่างอ่อนโยน เรจจี้รู้ทันทีว่าพี่สาวคงกำลังนึกถึงการแยกจากเจมส์ช่วงหนึ่งเดือนตอนอยู่อเมริกาได้ แม้เบลล่าจะไม่ชอบให้ผู้ชายออกคำสั่ง แต่ความรักที่มีต่อเขา

นั่นมันมากมายกว่าความรักอิสระซึ่งเป็นสิ่งที่เธอโหยหาเสียอีก

นับตั้งแต่นั้นเบลล่าก็กลายเป็นผู้มีประสบการณ์ไปโดยปริยาย “ถ้าอย่างนั้นเธอก็ควรยื่นใบลาออกที่บริษัทตั้งแต่พรุ่งนี้ พี่จะจัดการคุยกับเจ้าของแฟลตให้ เธอมีเวลาหาที่อยู่ใหม่อีกสองสามอาทิตย์” จากนั้นก็โผล่ออกมาเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ “นี่ทำไมไม่มาอยู่ที่วารีวิคไทร์ล่ะ? เธอจะได้อยู่ใกล้พี่กับเจมส์ไง เธอเป็นเลขที่เก่งจะตาย คงหางานที่สแตรทพอร์ดได้ไม่ยากนักหรอก...”

เรจจี้หยุดพี่สาวเอาไว้แค่นั้น ใจนึกถึงแต่ความซึ้งของเจมส์เป็นใหญ่ จริงอยู่ว่าเธอกับว่าที่พี่ชายไม่ได้เกลียดกัน แต่ความต้องการที่จะเก็บเบลล่าไว้กับตัวเสมอ นั้น ทำให้มองไม่เห็นทางเลยว่าเขาจะใจกว้างพอจะยอมให้เธอใช้ชีวิตอยู่ใกล้ๆ ได้อย่างไร

“ไม่ดีกว่า” เธอเอ่ย “ไม่มีประโยชน์หรอกค่ะ” เมื่อเห็นเบลล่าดั่งท่าจะเถียง จึงรีบบอกว่า “ถึงแม้มันจะสมควรแค่ไหน แต่ฉันว่าคลีฟน่าจะตั้งต้นตามหาฉันจากบ้านพี่เป็นอันดับแรก”

“พี่ลืมเสียสนิทเลยว่าเขาเคยไปเวลส์สبورน” เมื่อได้ยินเหตุผลของน้องสาว เบลล่าก็ยอมแพ้

เรจจี้วางแผนทุกอย่างเรียบร้อยแล้วก่อนเข้านอน ไม่ว่าที่บริษัทจะยอมรับความคิดนี้หรือไม่ แต่พรุ่งนี้เธอก็กำลังจะขอลาออก เหตุผลที่ว่ามีปัญหาเรื่องครอบครัวคงไม่ทำให้ทุกคนซัดใส่ไล่เลียงอะไรนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคืนคริสต์มาสอีฟ

เบลล่าที่กำลังหาวก็ตื่นเตียงด้วยความง่วงเช่นเดียวกัน แต่ระหว่างที่เรจจี้กำลังจะปิดโคมไฟบนลิ้นชักที่ก้นกลางระหว่างเตียงของทั้งคู่ เบลล่าก็ถามขึ้นมาว่า

“วันนี้มีใครโทรหาพี่หรือเปล่า?” เบลล่าเป็นคนมีเพื่อนเยอะ การที่ต้องค่อยๆ ปลีกตัวออกจากสังคมเหล่านั้นจึงไม่ใช่เรื่องง่ายนัก

เกือบจะตอบว่า ‘ไม่มี’ อยู่แล้ว แต่ก็อดนึกถึงโทรศัพท์ที่โรคจิตก่อน

พายุนั้นไม่ได้ “มีเพื่อนต๊องๆ ของพี่คนหนึ่งโทรหาฉันด้วย...ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขาถึงขอสายฉัน สงสัยจะกลัวพี่จำได้มั้ง”

“เพื่อนต๊องๆ นั้นหรือ?” เบลล่าลุกขึ้นมาอนเท้าคาง น้ำเสียงแสดงความสงสัย “นี่ก็ออกเลยจริงๆ เธอพอจะรู้ไหมว่าเขาชื่ออะไร?”

แม้จะไม่ได้รู้สึกสนุกนัก แต่เรจก็ยิ้มกว้าง ไม่ได้เตรียมใจรับฟังในสิ่งที่เบลล่ากำลังจะพูดต่อไปเลยแม้แต่น้อย

“ไม่รู้เลยคะ เขาแกล้งดัดเสียงเป็นชาวต่างชาติ แล้วก็เรียกตัวเองว่า...” หยุดชะงักเพื่อทบทวน “เซเวโร่ คาร์เดโนซาคะ” เรจจึ้นหน้าเสียทันทีเมื่อเห็นสีหน้าช็อคเผือดของพี่สาว

“เซเวโร่ คาร์เดโนซา!” สีหน้าหวาดผวาของเบลล่าที่กำลังทวนชื่อของผู้ชายคนนั้นทำเอาเธอถูกจากเตียงทันที

“เขามีตัวตนจริงๆ หรือ?” ถามอย่างร้อนรนพลางจ้องหน้าพี่สาวเพื่อค้นหาคำตอบ แต่จู่ๆเบลล่ากลับเอามือปิดหน้า

“โอ พระเจ้า...พระเจ้า! เซเวโร่ คาร์เดโนซากำลังจะทำลายชีวิตฉัน!”

-2-

“ทำลายชีวิตฟุ้งนั้นหรือ?” เรจจี้ทวนคำ สายตาจับจ้องใบหน้าที่เต็มไปด้วยความกังวลของพี่สาวแบบไม่วางตา แต่ก็ไม่ได้รับข้อมูลอะไรมากไปกว่าอารมณ์ตึงเครียดที่แทรกอยู่ในน้ำเสียงโกรธเกรี้ยวของเบลล่า นี่คงไม่ใช่เรื่องตลกแบบที่คิดเอาไว้เสียแล้ว!

“เขาเป็นใครคะ?” ถามเมื่อเห็นพี่สาวมีที่ท่าราวกับกำลังจะสติแตกมากขึ้นทุกที “นี่มันเรื่องอะไรกัน เบลล่า?”

เบลลาลงมือลง สีนํายังคงซีดเผือด “พี่รู้จักกับเขาที่อุรุกวัย?”

“เขาเป็นคนอเมริกาได้หรือคะ?”

เธอพยักหน้า “ไม่คิดว่าออกจากประเทศแล้วเขาจะตามหาพี่เจอ เขาเป็นคนมีเสน่ห์มากเลย เดวว่าเขาคงหลอกถามที่อยู่กับเบอร์โทรศัพท์ของพี่จากใครสักคน”

“ทำไมเขาต้องตามหาพี่ด้วยล่ะ? เขาต้องการให้พี่ไปที่อุรุกวัยภายในสุดสัปดาห์นี้ด้วย” สำหรับเรจจี้มันช่างฟังดูบ้าบอสิ้นดี

“เขาพูดว่าอยากให้พี่ไปที่นั่นหรื?” เบลลาลังคำถาม

“เขาบอกว่าถ้าพี่ไม่ไปหรือไม่สะดวก เขาอาจจะแวะมารับด้วยตัว